

N:o 5.

Af herr **Unger, Adolf**, med förslag till ändrad lydelse af 7 § i förordningen om allmän flottled den 30 december 1880.

Då det vid tillämpning af Kongl. Maj:ts nådiga förordning om allmän flottled af den 30 december 1880 visat sig, att samma förordning, så vidt den handlar om förvärfvande af för flottleds inrättande nödig jord, genom sin ofullständighet vållat mycket bryderi, i det att en alldeles olika uppfattning om förordningens mening i det antydda hänseendet gjort sig gällande hos de myndigheter, hvilka hafva haft att handlägga hit hörande ärenden, så kräfvés helt visst härutinnan ett förtydligande.

Det är nemligen i nyssnämnda förordnings 7 §, frågan om jords förvärfvande för allmän flottled afhandlas, och har paragrafen följande lydelse:

»Erfordras för ändamålet att jord eller lägenhet, som annan tillhör, för flottleden begagnas eller att vatten, annan till men, ur vattendrag bortledes, då skall i saknad af godvillig öfverenskommelse frågan om skyldigheten att afstå hvad nödigt är på Konungens pröfning ankomma, efter ty angående sådant afstående för allmänt behof stadgas; och länder i dessa fall, jemväl om sättet för ersättnings bestämmande så ock i allt öfrigt, de för dylika frågor särskildt gifna föreskrifter till efterrättelse.»

Detta är det alltså man har att rätta sig efter »i saknad af godvillig öfverenskommelse», men deremot finnas i förordningen icke intagna några bestämmelser för sättet att gå tillväga i sådana fall, der godvillig öfverenskommelse med jordegaren verkligen träffats. Och just till följd af denna brist har också, efter hvad åtminstone inom Norrland känt är, mycken

villrådighet uppstått vid förordningens tillämpning i detta hänseende, i det att Kongl. Maj:ts befallningshafvande i ett län fordrat såsom vilkor för en flottleds öppnande för allmänt begagnande att å hvarje jordremsa, vore den ock af blott ett par qvadratmeters areal, hvilken för flottledens inrättande tarfvas, fullständigt lagfaret eller intecknad köpebref skulle presteras, och i konsekvens härmed också gifvit den för flottledens afsyning tillförordnade personen i uppdrag att vid synetillfället utreda och ingå i bedömande af lagligheten och beståndet af sådane jordupplåtelse; under det att Kongl. Maj:ts befallningshafvande i ett annat län deremot blott gifvit afsyningsförrättaren i uppdrag att, såsom ock finnes föreskrifvet i flottningsstadgans 8 § mom. 1, verkställa afsyning af de i flottleden utförda *arbetena*.

Då den gifna följden af detta senare förfaringssätt måste blifva den, att i de många fall, der ingen expropriation af jord begärts, eller eljest tvist om jord för flottledens behof hvarken vid afsyningstillfället eller dessförrinnan yppats, Kongl. Maj:ts befallningshafvande icke fått någon som helst anledning att befatta sig med jordfrågan, så har ock deraf ytterligare följt, att samma myndighet funnit sig oförhindrad att, der de föreskrifna arbetena blifvit till läge och beskaffenhet godkända, förklara sökanden berättigad att för allmänt begagnande upplåta sådan flottled, oberoende deraf att möjligen framdeles tvist om en eller annan till flottleden afstådd jordbit kunde vara att befara.

Att denna senare tillämpning är den med förordningens innehåll och mening mest öfverensstämmande och i praktiken den mest lämpliga, är visserligen antagligt, och detta så mycket mera, som det väl icke heller lär tillkomma Kongl. Maj:ts befallningshafvande såsom en administrativ myndighet, och än mindre afsyningsförrättaren, att pröfva och bedöma lagligheten och kraften af de mellan vederbörande jordegare och sökanden eller flottningsföreningen ingångna aftalen, eller att afgöra de tvister, som i anledning af dessa aftal kunna uppstå, hvilket uppenbarligen bör tillkomma endast de allmänna domstolarne; men då nu i allt fall faktiskt är, att olika meningar härutinnan bland myndigheterna gjort sig gällande, och helt visst är att befara det äfven så framdeles kommer att ske, till oberäknelig skada, tidsutdrägt och obehag ej blott för allmänheten utan isynnerhet för de enskilda personer, som direkt träffas af följderna utaf en annan tillämpning af förordningen än den rätta, så måste ett fullständigt och förtydligande af den här omordade, ganska viktiga lagparagrafen, vara ur alla synpunkter önskvärda, hvadan jag tager mig friheten att i sådant hänseende vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade för sin del besluta att till § 7 i Kongl. Maj:ts förordning om allmän flottled af den 30 december 1880 foga en ny punkt af följande innehåll:

»Har deremot godvillig öfverenskommelse träffats, så att icke någon expropriation af jord eller lägenhet satts i fråga, eller eljest under ärendets handläggning någon befogad anmärkning till myndigheterna inkommit från egare till jord, lägenhet eller vatten, som för flottledens ordnande blifvit taget i anspråk, så må flottleden, der öfriga i denna förordning föreskrifna villkor blifvit uppfyllda, utan hinder af möjligen framdeles uppstående tvister om bättre rätt till sådan egendom, förklaras upplåten för allmänt begagnande.»

Öfverlemnande jag dock åt lagutskottet, till hvilket denna motion torde hänvisas, att i detta mitt förslag göra de förändringar, som kunna anses lämpliga för vinnande af det med motionen afsedda syfte.

Stockholm den 21 januari 1890.

Adolf Unger.